

V minulih tednih pospravljanja, v času epidemije, sem na podstrešju cerkve, med dotrajanimi svečniki in drugo podobno opremo, našel glinasti vrč. Nekoliko večji je od domačega, močno okrušen in poškodovan. Kdo ve, kdaj ga je nekdo skušal zakrpati, a zaplata je popustila in luknja je postala še vidnejša.

Ko je prispela pošta, da je teden molitve za duhovne poklice prestavljen za nedoločen čas, sem poiskal ta glinasti vrč, ga očistil prahu in ga postavil ob oltar. Na tem mestu me še posebej nagovarja, da doživim prošnje in molitve za duhovne poklice.

Veliko simbolike čutim s tem vrčem in z našimi zaprtimi cerkvami, z odsotnostjo socialnih stikov in z naukom iz otroštva: "Bodi previden in ga čuvaj, kajti naš zaklad je v glinasti posodi." Tako so naročali domači, prav po svetopisemsko.

Mnogo občutij glede duhovnih poklicev mi zbuja ta glinasti vrč. V laški nadžupniji se samo eden pripravlja na redovni poklic pri Minoritih. V celjski škofiji smo brez bogoslovca.

Ob njem si zastavljam vprašanje, v kakšni posodi je moj duhovni poklic?

Ta glinasti vrč mi kaže pot služenja; vročina dneva, prinašanja sveže vode, odkrivanje zaklada duhovnega življenja... Ta dotrajani, okrušeni vrč pred oltarjem... Koliko je tudi mene življenje utrudilo, obtolklo, poškodovalo? Kako močno se poznajo udarci življenja na tej moji posodi? Kdaj sem se zadnjič zahvalil Bogu, za povabilo, da naj mu sledim v Gospodov vinograd? Kdaj sem se ustavil, da me popravi, očisti, morda celo zakrpa? Človeške roke tega ne zmorejo, Gospod pa ima tudi to moč. Kako drugače bi lahko živeli svetopisemske besede, ob poglobljenem zavedanju, da nosimo zaklad v glinasti posodi.

V tednu, ki je pred nami, je mnogo priložnosti, da skupaj pregledava ta glinasti vrč in v njem zaklad.

(RM)

Zahvala za krašenje v aprilu vasi **Rečica**. V maju

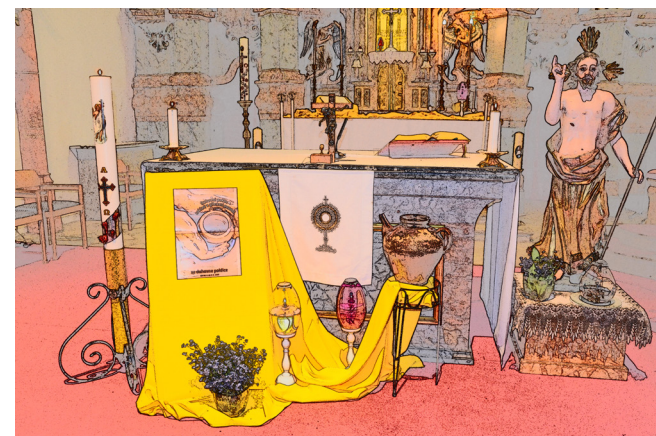
Maše v prihodnjem tednu 3. VELIKONOČNA NEDELJA, 26.4. živi in + farani + Slavica BEZGOVŠEK + Vinko, 4. obl., Jože ŽELEZNIK in rodbina JUTERŠEK
PONEDELJEK, 27.4., sv. Cita, dekla, devica V zahvalo in prošnjo za Božje varstvo za družine ŽELEZNIK, PETROVIČ, GRGURIČ in KOCJAN na čast lurski Materi Božji v priprošnji za zdravje
TOREK, 28.4., sv. Vital, mučenec + Pavla ZUPANC, 10. obl., in sorodniki + Anika VODIŠEK + Neža, PLAHUTA, obl. in mož Martin
SREDA, 29.4., sv. Katariina Sienska, dev., c.cerkv. uč. po namenu pozabljenih duš + Franciška ZALOKAR, 30. dan + Ferdinand PAJK,, 30. dan
ČETRTEK, 30.4., sv. Pij V., papež starši ZUPANC in SLAPŠAK v zahvalo za 65 let zakona + Peter NOVAK
PETEK, 1.5., sv. Jožef Delavec + Jože ALEŠ, ob 100. obl. rojstva + Matija JAKOPIČ + Jože TUŠEK
SOBOTA, 2.5., sv. Atanazij, škof, cerkv. uč. po namenu za + starše in sorodnike celonočno češčenje Najsvetejšega
4. VELIKONOČNA NEDELJA, 3. 5. živi in + farani + Justina in Ivan ULAGA + Franciška CERAR in sorodniki za nove duhovne in redovne poklice

MARTINOVA LILIJA

26. april 2020, leto 12, št.:17

"Bodi previden in ga čuvaj, kajti naš zaklad je v glinasti posodi".

KRUH IN EVHARISTIJA

V januarju, ko smo pripravljali vsebinski seznam prispevkov za prihodnje mesece, niti sanjali nismo, da smo tik pred izzivom, kakršnega še ni bilo. Moj prispevek v takrat predlagani izdaji Martinove lilije, naj bi bil osredotočen na pomen in prejem svetega obhajila. Govoril naj bi o kruhu, predvsem evharističnem. Po slabih treh mesecih se zastavlja vprašanje, kako in kdaj bo slovesnost prvega svetega obhajila mogoče udejanjiti v naši župniji. Vsakdanji kruh je osnovno živilo in njegova priprava preprosta. Tega opravila je lahko večš vsak odrasel človek. Je tudi najbolj razširjeno in poznano živilo. Deležen naj bi ga bil vsak, njegovo pomanjkanje govori o »telesni lakoti«.

Povsem drug pomen pa pripisujemo evharističnemu kruhu. Beseda »evharistija« izhaja iz grščine in pomeni ZAHVALA. Pomen izhaja iz tega, ker se je Jezus na veliki četrtek, ko je pri zadnji večerji blagoslovil kruh in vino, zahvalil Bogu, svojemu očetu, za darove in čudež spremenitve. Slovenska beseda OBHAJILO izhaja iz tega, da duhovnik hodi (dela obhod) od enega do drugega obhajanca v cerkvi ali zunaj nje, ali ko hodi k bolnikom. Evharistija temelji na Jezusovem izrecnem naročilu, ki ga je podal učencem (apostolom) pri zadnji večerji. Sveto pismo navaja, da se je Jezus po smrti in vstajenju še večkrat prikazal učencem in jim lomil kruh. Učencem se je zdelo, da je ta obred potrebno nadaljevati, čeprav niso takoj razumeli, kaj pomeni. Zakrament evharistije podeljuje praviloma duhovnik v okviru evharistične daritve, ki je sestavni del maše. Podelitev je sestavljena iz dveh delov: posvetitve kruha in vina (povzdigovanje) in obhajanje vernikov (delitev obhajila). Evharistija je sveta skrivnost v polnem pomenu besede. Rimskokatoliška cerkev uči, da pri posvetitvi pride do spremembe v trenutku, ko duhovnik

izgovarja posvetilno molitev. Učinek posvetitve je trajen: kruh ostane Jezusovo telo in vino ostane Jezusova kri, dokler ju kdo ne použije in se razgradita v telesu. Vse Cerkve imajo obhajilo za obred, ki se lahko ponovi. Večina izmed njih nagovarja vernike, da bi prejeli obhajilo vsaj enkrat na leto, lahko pa tudi bolj pogosto (vsak teden ali celo vsak dan). Pravi pomen » evharističnega kruha« spoznavamo šele v teh dneh. Samo upamo in prosimo, da ta čas čim prej mine in se več ne ponovi. Zagotovo bo izkustvo »duhovne lakote« doprinesel naši veri in ji dal še večji pomen za življenje vsakega človeka. (DC)

TEDEN MOLITVE ZA DUHOVNE NA DRUGAČEN NAČIN

V tednu pred nedeljo Dobrega pastirja še posebej molimo za duhovne poklice. Gradivo za letošnji naslov »**Duhovni poklic – zaklad v glinasti posodi**«, smo prejeli na župnije. Zaradi nastalih razmer ne moremo skupaj obhajati svete maše in skupaj moliti, lahko pa molitev še posebej poglobimo v družinah, čeprav je ta taden skupne molitve prestavljen za nedoločen čas. Tudi duhovniki imamo priložnost, da smo več časa v tihoti svetišča, sicer brez občestva, a vseeno z Njim, saj nas je povabil, da mu sledimo na Njegovi poti.

Prav je, da z zavzeto molitvijo prihajamo pred Gospoda. Na spletni strani Družina beremo: *“Apostol Pavel govori o Kristusovi skrivnosti in pravi: ‘ta zaklad pa imamo v glinastih posodah’ (2 Kor 4,7). Vse poziva, naj se zavedamo, da smo glina, torej slabotni, grešniki. Brez Božje moči ne moremo iti naprej. Ta Kristusov zaklad nosimo v svoji slabotnosti, mi smo namreč iz gline. Kajti moč Boga, sila Boga je tista, ki rešuje, ki zdravi, ki postavlja na noge. To je stvarnost naše ranljivosti. Priznanje, da smo ranljivi, slabotni, krhki, grešniki je stvar velikodušnosti. Samo če sprejmemo, da smo glina, bo k nam prišla izredna moč Boga in nam dala polnost, rešitev,*

srečo, veselje, da smo rešeni. In tako bomo sprejeli Gospodov zaklad. Na tak način bomo bili pripravljene sprejeti Gospodov klic in bili v njem srečni. Prosim Gospoda, naj poklicanim pa tudi nam, pomaga odkrivati zaklad poklicanosti v ponižnosti.”

<http://www.dncina.si/CD/Spletnastran.nsf/koledar/nedelja-dobrega-pastirja-in-teden-molitve-za-duhovne-poklice-2020?>

Duhovni poklic kot glinasta posoda

Veliko vrst glinaste posode si je umislil človek, da bi mu služila pri raznih potrebah. Še posebej me nagovarja posoda, s katero smo v poletni vročini prinašali osvežilno studenčnico žejnim domačim, pa tudi vsem, ki so pomagali pri kmečkem delu. Ugotavljam, da jo različno imenujemo: glinasta buča, krugla, mozana, vrč, bakus in še bi se našlo kakšno ime. Ta vrč je prepoznaven po tem, da se da piti iz njega s pomočjo posebnega tulca, ki ga nastavimo na usta, ko nagnemo posodo. Še posebej je bil dobrodošel pri sušenju krme in med žetvijo. Dolgo časa sem bil, kot najmlajši v družini, zadolžen za prinašanje osvežujoče vode. Seveda so mi vedno naročali, da moram biti previden, da bakusa ne razbijem, in hiter, da voda ostane sveža. Zaupanje in odgovornost, ki sem jo čutil, je verjetno razlog, da mi je ta posoda močno ostala v spominu, čeprav je bilo v teh vročih dneh težko, dolgočasno in naporno vedno znova in znova ubrati isto pot k vodnjaku, je dobro dela pohvala, nasmeh in dobra volja od dela ter sonca razgretih ljudi. Od zgodnje pomladi do pozne jeseni pa smo bakus nosili s seboj tudi na rob vasi, kjer sta sestro ali mama zalivali lončnice v kapeli, ki je bila od domače hiše oddaljena kakih 800 metrov. Ob letošnjem plakatu in naslovnici brošure tedna molitve za duhovne poklice so me vsi ti spomini na naš glineni vrč še posebej nagovorili. Ne vem kdaj in komu se je razbil. Ko sem pred leti vprašal doma o njem, ni nihče več vedel, kje bi bil. V spominu pa jim je ostalo ime bakus in njegova značilna zelena barva.